

eftergive Skatterne ved at forandre Skatte- lovene, skulde vi se at betale tilbage et af de tre Statslaan, der nu forfalder. Der forfalder et i 1928, det kan vi ikke naa at betale, men der forfalder ogsaa et i 1931 paa 50 Mill. Kr. og et i 1932 paa 60 Mill. Kr., og for saa vidt vi nu ikke laver en anden Skattepolitik og eftergiver Skatter, mener jeg, at vi kunde tilbagebetale et af disse Laan. Jeg vilde meget nødig, at det skulde gaa med disse Laan saaledes, at de skulde opnaa den samme Alder som deres Ophavs- mand — han fylder jo i Dag 80 Aar. Stats- laanene er stiftet for 15 Aar siden omtrent, og Meningen var den Gang, at nogle af dem skulde betales tilbage.

Jeg tvivler ikke et eneste Øjeblik om, at hvis vi ikke i rette Tid forbereder denne Tilbagebetaling, vil disse Laan gaa over i Fremtiden som en Gæld, der kommer til at hvile paa vore Børn, men naar vi har holdt Gildet, finder jeg det ikke rimeligt at lade Børnene lide derfor. Det Slægtled, der har stiftet Gælden, maa ogsaa yde saa meget mere i Skatter, at i hvert Fald en Del af den kan blive betalt tilbage.

Nu vil man maaske sige, at Øjeblikket ikke er saa gunstigt — jeg har jo hørt, man har sagt: Naar Erhvervslivet er inde i en Krise, saa bør det have en Lempelse i Skatterne, Skattebudgettet bør ikke holdes oppe. Jeg vil ikke nægte, at der kan være noget i dette, og for saa vidt man vilde lette Skatterne for et Aars Tid, skulde jeg ikke have noget imod det, men det, som det her drejer sig om, er jo en varig Lettelse; det er noget, der skal gælde ud i Fremtiden. Og heroverfor vil jeg alligevel mene, at den Betragtning, jeg her gør gældende, nemlig at man saa vidt muligt skulde stramme Afbetalingerne, er at foretrække for den, der gaar ud paa at lette Skatterne. Virkeligheden er jo nemlig den, at vi i de sidste Aar har nøjedes med at afbetale 1 à 2 Mill. Kr. om Aaret af vor Statsgæld paa 1 100 Mill. Kr. I Aar har vi en ekstraordinær Afbetaling paa 15 Mill. Kr. og en ordinær paa 8 Mill. Kr. Hvis vi kunde naa op til en ordinær Afbetaling aarlig paa det Beløb, vi betaler i Aar, 23 Mill. Kr., saa forekommer det mig, at der vilde være nogen Mening deri, men fortsat at nøjes med 8 Mill. Kr. ordinær Afbetaling aarlig paa en Statsgæld paa 1 100 Mill. Kr., det er et Forhold, som vi ikke paa nogen Maade tillader overfor Kom- munerne — der kræver vi Afvikling i Løbet af en Menneskealder —, og det er et Forhold, som vi ikke paa nogen Maade, hvor Staten griber ind, tillader overfor private. Derfor forekommer det mig, at Staten heller ikke

bør tillade dette Forhold overfor sig selv, fordi den derved i alt for høj Grad belaster Fremtiden og lader den Nutid slippe, som har stiftet Gælden.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det skal være Formueskatten, der i Tilfælde af en Skattelettelse skulde lattes, eller ikke, ønsker jeg at gøre et Par Bemærkninger. Jeg har ikke noget imod, at man sigter mod Formueskatten, for jeg er ganske klar over, at den rummer et Par Uretfærdigheder; en af de værste Uretfærdigheder fremkommer ved Værdiansættelsen af de store Skove, hvorved man i Virkeligheden efter min Mening beskatter alt for haardt disse delvis imaginære Værdier, og endvidere kan jeg henvise til, hvad den radikale Finanslovsordfører i Foraaret, det ærede daværende Medlem Hr. Rode, sagde: at der fandt en meget stærk Dobbeltbeskatning Sted overfor visse store Ejendomme; ogsaa paa dette Punkt mener jeg, der bør ske en Lempelse. Men det behøver ikke at medføre saa stor en Nedgang, at der ikke kan blive Tale om et meget væsentligt Afdrag paa Statsgælden.

Men jeg ønsker at gøre endnu et Syns- punkt gældende i denne Forbindelse. Naar man førte denne Politik i Fjor og skal føre den videre i Aar: Nedgang i Udgifterne, saa er det jo en Følge af Valutapolitikken, det er en Følge af, at vi har sat Kronen op i dens Paritet. Og denne Foranstaltning medførte jo, at de Prioriteter, der hvilede paa Ejendommene, blev hævet op i deres fulde Guldværdi, med andre Ord, Ejendomsbesidderne, som havde laant Penge, har derigennem faaet en meget væsentlig Forøgelse af deres Byrder. Nu forekommer det mig at være en rimelig Synsvinkel at anlægge, at naar Staten gennem denne Politik har forhøjet de Prioriteter, der indestod i Ejendomme, saa burde man overveje, om Staten saa ikke ogsaa burde formindske sin Prioritet i Ejendommene, nemlig Ejendoms- skatterne. Naar man endelig skal til at røre ved Skatterne, forekommer det mig, man ikke kan komme udenom i hvert Fald at overveje, om det ikke er lige saa berettiget at lette paa Ejendomsskatterne, som det kan være at lette paa Formueskatten.

Jeg skal derefter sige nogle faa Ord om Erhvervspolitikken i Anledning af de Ud- talelser, der er faldet her. Det ærede Med- lem Hr. Stauning sagde i sin Tale noget om, at Regeringen ødelagde Landet. Men det ærede Medlem saa til ved Landets; ved Pro- duktionen og ved Arbejderklassens Ulykke; det afventer det ærede Medlem med Sinds- ro. Paa et andet Sted i sin Tale sagde det